

Deel 1

Seattle

Begin april

De dag waarop mijn wereld in duigen valt, droom ik over korstdeeg. Over dobbelsteentjes gekoelde boter, dansende ijsblokjes in een glazen maatbeker, een deegblender om boter, meel en zout tot piepkleine brokjes te verwerken. Over een lichte aanraking, licht als een veertje. En over honingbijen.

Hun tevreden gezoem gaat gelijk op met het tikkende geluid van mijn deegblender in de kom die zo uit de koelkast komt. De lucht is zwanger van lavendel, een scherpe en indringende geur afkomstig van de paarse velden achter het keukenraam, die horen bij de boerderij van mijn familie. Een voor een gonzen de bijen door het raam naar binnen en landen op de rand van de kom. Ik verjaag ze. Langzaam vliegen ze weg. Met hun pootjes zwaar van het oranje stuifmeel zoemen ze over de velden en het zilverkleurige water van Puget Sound. Maar niet zonder op de rand van de kom een kloddertje nectar achtergelaten te hebben dat langzaam langs het glas naar beneden druipt.

Als mijn telefoon mij wekt, kom ik huiverend met een gedempte kreet onder mijn dekbed vandaan, om de vrolijke tune snel het zwijgen op te leggen. Mijn kamer voelt als een vrieskast. Ik ben blijkbaar in slaap gevallen, terwijl ik met het raam open lag te lezen. De vochtige aprillucht, die ziltig ruikt door het zeewater, waait onder het gordijn door naar binnen.

'Hallo', fluister ik zacht, omdat ik mijn huisgenootje, Rosie, niet wakker wil maken. Ze ligt aan de andere kant van de de gang en

vermoedelijk slaapt ze nog na haar nachtelijke optreden in een jazz-club op Capitol Hill.

‘Hoi, Mia. Je spreekt met Kate.’ De activiteitenbegeleidster van Sunny Days Retirement Community waar mijn oma, Nana Alice, woont.

‘Hoi, Kate.’ Ik probeer net zo opgewekt te klinken als zij klonk en mijn verwarring te verbergen, en schraap de slaap uit mijn stem weg. Ik knipper met mijn ogen; de binnenkant van mijn oogleden voelt als schuurpapier. Op de grond naast mijn voeten ligt *Mary Berry’s bak-bijbel*, opengevallen bij het verleidelijke hoofdstuk over plaatcakes en haverkoekjes.

‘Ik wilde even vragen of je vandaag nog het lekkers uit de bakkerij komt brengen’, zegt Kate vrolijk.

‘Jazeker.’ Verschrikt kijk ik op de klok. Twintig voor elf! Ik was al om vier uur op voor mijn vier uur durende dienst bij het Butter Emporium, een ambachtelijke bakkerij en lunchroom in de historische wijk Ballard, waar ik leerling-bakker ben. Op zondag breng ik altijd de overblijfsels van de dag ervoor naar Sunny Days.

‘Ik kom eraan.’ Ik hang op en trek vlug een geblokt overhemd aan over mijn T-shirt. Ik wrijf wat bloem van mijn elleboog en draai mijn haar in een rommelige knot. Olga, de Oekraïense die mijn haar knipt, noemt het weinig vleidend ‘een geschifte kop haar’, met daarbij een afkeurende beweging van haar eigen keurig getemde blonde kapsel. Ik zou het eerder ‘een warrige, onverzorgde krullenbos’ noemen, alsof de wind er continu vat op heeft.

Tijdens mijn studie zei de docent Engelse literatuur me eens dat de kleur van mijn haar op een lers veenstroompje leek. Ik vond het enigszins beledigend, tot ik opzocht wat het was. Hij had gelijk. Donkerbruin met sporen van rood en goud erin, precies de kleuren die uit de veengronden sijpelen. De kleuren passen bij mijn ogen. Hazelnootbruin met iets groen erin. Volgens Ethan zijn ze zo groot en onschuldig dat ik lijk op een Japans animepersonage of op een ree, zoals Bambi.

Op weg naar de deur gris ik mijn telefoon mee en spreek een bericht in.

Al zes jaar bij elkaar, gefeliciteerd! Hoe loopt het overleg? Hou van je!

Ethan zit al het hele weekend te vergaderen. De internetstartup die hij na zijn studie met een stel vrienden heeft opgericht, wordt

mogelijk opgekocht door een bedrijf uit San Jose. De beleidsmakers zijn vrijdag naar Seattle gevlogen om de details uit te werken. Later op de dag, zodra alles is afgerond, gaan we vieren dat we zes jaar verkering hebben. De gedachte daaraan maakt dat mijn hart een slag overslaat. Ik heb een voorgevoel, een aangename huivering, dat vandaag weleens een bijzondere dag zou kunnen worden. Het idee dat het mogelijk zover is, maakt dat ik al helemaal in de wolken ben.

Met de doos lekkers stevig vastgebonden op mijn witte racefiets rijd ik in een stevig tempo door Queen Anne, de welgestelde wijk in Seattle waar ik woon. Zelfs het kille, grauwe voorjaarsweer weerhoudt mij er niet van om te genieten van de snelheid, de vrijheid en het gevoel te vliegen, net als de zeemeeuwen die hoog boven Puget Sound cirkelen.

Vlak bij Trader Joe's, de supermarkt aan Queen Anne Avenue, zie ik een bekende vrouw met afro kapsel, gekleed in een paars T-shirt met daarop een vredesteken en de slogan '*Kindness is Karma*'.

'Angie! Ik wuif. Ze wuift terug. Ze heeft een stapel edities van *Real Change* in de hand en de straatkranten wapperen in de wind. Haar Duitse herder, Cargo, ligt aan haar voeten, met zijn neus op haar ene schoen.

'Hoe gaat het vanmorgen met de verkoop?' vraag ik. Ik rem af, maak de gebaksdoos open en geef Angie haar lievelingsbroodje, een Deens koffiebroadje met mascarpone en aardbei.

Ze haalt haar schouders op. 'Wel aardig. Cargo en ik mogen niet klagen.'

Ik leg een stukje citroentulband voor Cargo neer, die dankbaar met zijn staart kwispelt.

Angie en ik hebben elkaar een jaar geleden leren kennen toen ik vrijwilligerswerk ging doen bij Hope House, een opvanghuis voor vrouwen en kinderen in het centrum van Seattle. Ze komt eigenlijk uit Florida, maar woont al vijf jaar in Seattle, op straat.

'Nou, ik moet ervandoor. Ik ben laat vandaag.' Ik krabbel Cargo achter de oren en draai me om. 'Tot ziens.'

Ik stap op, aarzel vervolgens. Net als altijd wens ik dat ik Angie meer te geven had dan het ene broodje per week. Ze doet het goed in Hope House, bij de AA-bijeenkomsten en met de verkoop van de daklozenkrant *Real Change*, maar ik wilde dat ik met een toverstok

kon zwaaien om de ingewikkelde toestand van haar verslaving, het misbruik in haar jeugd, de gezinsproblemen en de psychiatrische ziekte te ontwarren.

‘Dag, jongedame.’ Angie wuift. ‘Dank voor het langskomen. Tot volgende week.’

Nog later dan ik al was, snel ik door de schilderachtige buurten met keurig onderhouden, oude villa’s en dure, pas gebouwde herenhuizen, die het gevolg zijn van alle nieuwe ICT-bedrijven in de stad en de kennelijk onophoudelijke vraag naar huizen. Terwijl ik me door de rustige straten haast, neurie ik *Love Me Do* van de Beatles. Een van Ethans lievelingsliedjes. Hoe vaak heeft hij dat nummer niet voor mij gezongen met die lieve lach, traag en zoet als ahornsiroop, terwijl hij zichzelf begeleidde op zijn gitaar?

‘*Love, love me do*’, zing ik het uit, terwijl ik heuvelafwaarts op Sunny Days afkoers. Heel even laat ik het stuur los, spreid mijn armen wijd uit en hef mijn lachende gezicht op naar de zon, juist op het moment dat die net tussen de grijze wolken door piept. Ik voel me bijna duizelig door wat ik hoop dat zal gebeuren, alsof de zwaartekracht zelf vermindert. Alsof ik elk moment kan opstijgen en door de lucht zal gaan zweven. Ik heb een geweldig goed gevoel over vandaag.

2

‘Nana Alice?’ Ik heb de gebaksdoos in de keuken afgeleverd en nu klop ik zacht op de deur van mijn oma’s appartement. Even later verschijnt ze met haar kersrode rollator – door haar ‘Greased Lightning’ genoemd – in de deuropening.

‘Mia,’ zegt ze, en ze glimt van genoegen. ‘Ik ben net terug van mijn wandeling.’

Nana Alice is de moeder van mijn vader en een van de liefste mensen ter wereld. Tweeëntachtig jaar, maar levendig en monter en een en al goedheid. Haar witte haar is net een suikerspin en haar ogen zijn helder en bruin. Ze draagt een roze fleecevest en een yoga-broek, zoals altijd tijdens haar ochtendwandeling in Discovery Park met een hele groep medebewoners.

‘We zagen een zeehondenjong langs de kust liggen,’ vertelt ze me. ‘Zo schattig, ze zien eruit als puppy’s. Maar ze zijn besmet met lepra, vertelde de gids ons. Hij had heel gespierde kuiten.’

Nana Alice woont al bijna vier jaar in Sunny Days, sinds mijn oom Carl haar een keer op het dak van haar huis had aangetroffen, waar ze bezig was de dakgoten schoon te maken. Op zijn aandringen heeft ze met lichte tegenzin haar intrek genomen in dit mooie en smaakvolle verzorgingshuis voor senioren. Het huis staat op de noordelijke helling van de Queen Anne-heuvel en ligt maar anderhalve kilometer verwijderd van haar oude huis, dat Rosie en ik op dit moment tegen een zeer schappelijke prijs van haar huren.

‘Ik wilde net koffiezetten.’ Ze trekt haar rollator opzij en gebaart me binnen te komen. ‘Zin in koffie voordat we ons programma gaan kijken? Ik geloof dat we vandaag gebak gaan jureren, toch?’

Nana Alice en ik kijken altijd naar herhalingen van *The Great British Bake Off* en treden dan op als amateurjuryleden.

‘Nana Alice, ik kan vandaag niet blijven’, zeg ik verontschuldigend. ‘Weet u nog dat Ethan en ik vandaag vieren dat we zes jaar verkering hebben?’

‘O, dat is waar ook.’ Haar ogen lichten verwachtingsvol op. ‘Een bijzondere dag voor de boeg, hopelijk! Nu dan, dan kun je beter naar huis gaan en een mooie jurk aantrekken.’ Ze werpt een veelzeggende blik op wat ze mijn ‘houthakkerskleren’ noemt. Ze is een vriendenkende, moderne vrouw, maar is opgegroeid in een tijd dat dames niet zonder gestreken rok en gekamde haren de deur uit gingen.

‘Kijk, ik heb wat lekkers meegenomen.’ Ik geef haar een wit zakje met ‘Butter Emporium’ erop en ze kijkt erin.

‘Oeh ... die karnemelk-citroenstukjes zijn mijn lievelingskoekjes.’

Tijdens mijn jeugd was Nana Alice het rolmodel met wie ik iedereen vergeleek. Jarenlang was ze de eigenaresse van een bakkerij boven op de Queen Anne-heuvel. De zaak heette *Alice’s Wonderland Bakery* en had als speciale attractie een thema van marsepeinen paddestoelen en een wit konijn met ogen van rood glas, dat deed denken aan de boeken van Carroll. Dat konijn bezorgde me altijd een tamelijk ongemakkelijk gevoel. Als meisje kwam ik graag in de bakkerij voor een gratis butterscotch-havermoutkoekje en een knuffel van Nana Alice. Haar schort zat altijd onder de bloem en vlekken vanille-extract. Soms mocht ik de grote roestvrijstalen mixer bedienen.

‘Morgen heb ik de hele ochtend medische onderzoeken’, zegt Nana Alice, terwijl ze het zakje dichtvouwt. ‘Dit is een heerlijke traktatie voor als ik moet wachten.’

‘Wat voor onderzoeken? Wat is er aan de hand?’

Ze wuift mijn zorgen weg. ‘Vast niets aan de hand. Alleen een mammogram en een echo. Bij het ouder worden heb je een fulltimebaan aan al die doktersbezoeken.’ Ze zet het zakje in het mandje van Greased Lightning, waarna ze me onderzoekend aankijkt. ‘Ben je er klaar voor als Ethan je ten huwelijk vraagt?’

Ik haal diep adem en knik. ‘Ja, volgens mij wel.’ Hoe kon ik er niet klaar voor zijn? Mogelijke twijfels over onze verschillende kijk op de toekomst heb ik lang geleden al laten varen. Na zes jaar hebben we

geleerd compromissen te sluiten. We hebben het goed samen. Ik hou van hem. Hij houdt van mij. Heel eenvoudig allemaal.

‘Mooi! Ze is helemaal weg van Ethan, die haar bij de eerste ontmoeting al voor zich heeft gewonnen: hij zei dat ze op Debbie Reynolds leek en bracht dahlia’s voor haar mee die hij zelf bij een bloemenkwekerij had geplukt. Maar na zes jaar wordt zelfs zij ongeduldig van het lange wachten. ‘Als we geen gebak gaan jureren, dan ga ik naar de eetkamer om daar thee te drinken. Er begint dadelijk een pianoconcert. De pianist speelt niet bijzonder goed, maar hij doet zijn best, de arme man.’ Nana Alice ritst haar fleecetest dicht en manoeuvreert Greased Lightning de gang op. ‘Ik loop met je mee.’

Terwijl we op ons gemak door de gang lopen, zucht ze. ‘Weet je dat ik eigenlijk jaloers op je ben, Mia? Je leven ligt nog helemaal voor je. Je kunt doen wat je wilt, overal naartoe gaan. Dat is een groot geschenk. Tijd en jeugd en mogelijkheden.’

Ik trek een gezicht. ‘Tja, als ik maar wist wat ik graag wil doen.’

Dit is voor mij een pijnlijk onderwerp. In de vier jaar sinds mijn afstuderen heb ik mij door een verscheidenheid aan vrijwilligersklussen en een paar korte periodes betaald werk heen geslagen, maar niets leek echt bij me te passen. Uiteindelijk ben ik als leerling-bakker aan de slag gegaan, maar ook al vind ik het geweldig om te bakken, het voelt niet groot genoeg. Ik wil iets betekenen, de wereld veranderen. Koekjes bakken voelt niet als iets waarmee ik dat ga bereiken.

‘Je ouders hopen nog steeds dat je op een dag de boerderij overneemt’, zegt Nana Alice.

‘Dat gaat echt niet’, zeg ik met een zucht. Ik voel me bezwaard door hun hoop en tegelijk steigert er iets in mij vanwege de druk die ik voel.

Mijn ouders hebben een biologische lavendelkwekerij op het Olympic Peninsula, op een paar uur rijden van Seattle. Ik heb daar een heerlijke jeugd doorgebracht, maar het is niet de plek waar ik mij als volwassene wil settelen. Ik wil me niet elke dag bezighouden met lavendel kweken en honing maken. Ik zie een heel ander leven voor me, zo iets als het leven van het zusje van mijn moeder, mijn tante Frances.

Tante Frannie heeft de afgelopen vijftwintig jaar dwars door de Sub-Sahara getrokken, samen met een klein team. Ze had een Land

Cruiser met daarin een mobiele tandartskliniek om afgelegen gebieden te kunnen bereiken. Ze is een ongelooflijk slimme, gevatte en onafhankelijke vrouw, mijn heldin, die een totaal ander bestaan leidt dan mijn ouders, vredig en geordend op de lavendelkwekerij.

Ik wil iets voor mensen betekenen zoals tante Frannie heeft gedaan. Ik moet alleen nog zien uit te vinden hoe dat kan zonder dat er kronen, kiezen en pijnstilling aan te pas komen.

‘Ik kom er vast een keer achter, denkt u ook niet?’ vraag ik enigszins triest.

Nana Alice blijft staan en reikt naar mijn hand. Haar huid is dun als papier, maar ze pakt me verrassend stevig vast. ‘Liefje,’ zegt ze, terwijl ze mij in de ogen kijkt, ‘zorg ervoor dat je de moed niet verliest. Je bent een slimme jongedame met veel talenten en een gevoelig hart. Je bent geschapen om iets goeds te doen in deze wereld. Om lief te hebben en om geliefd te zijn. Vergeet dat niet.’

Ik kijk opzij, knipper een paar prikkende tranen weg en knik. Al sinds mijn luiertijd ongeveer heeft ze dit soort dingen tegen me gezegd en ik geloof haar. Maar ik zou zo graag het resultaat van al haar geloof en verwachtingen willen ervaren.

‘Volgens mij begint uw concert.’ Voorzichtig leg ik haar hand terug op *Greased Lightning*.

De eerste noten van *I’ve Got You Under My Skin* waaien de gang in, terwijl wij richting de eetkamer lopen. Buiten regent het flink. Dat wordt een nat ritje naar huis.

Een wat oudere man in een trenchcoat en met een slappe vilt-hoed op komt net binnen. Hij opent de deur, met een koude windvlaag als gevolg, en worstelt om een geopende paraplu mee naar binnen te krijgen. Nana Alice blijft staan om hem voor te laten gaan, maar hij lijkt ons niet te zien. Hij schudt de roodgeblokte paraplu flink uit, waarmee hij ons een douche aan regendruppels bezorgt, en rolt die vervolgens op.

‘Lieve help, kunt u niet wat beter uitkijken,’ sputtert Nana Alice.

‘Ach, dames, neemt u mij niet kwalijk.’ Over de paraplu heen kijkt de man, ik schat hem van dezelfde leeftijd als Nana Alice, ons aan. Onder de vilthoed ziet zijn gerimpelde gezicht er goedgehumeurd uit en hij oogt kwiek. Hoewel hij iets voorovergebogen loopt, lijkt de slanke man vlot ter been te zijn. ‘Ik zag jullie niet,’ zegt hij met een

beleefd tikje tegen zijn hoed. 'Albert Prentice. Ik ben onlangs in 4B komen wonen.'

Nana Alice kijkt hem verrast aan. 'Albert Prentice?' zegt ze. 'Ik zat vroeger op school met een Albert Prentice. Vierde klas middelbare school op Holy Cross. Engelse les van zuster Mary Teresa. Mijn meisjesnaam was Alice Freeman.'

Albert doet een stap naar achteren, neemt zijn hoed af en klemt die tegen zijn borst. 'Alice Freeman,' zegt hij langzaam, eerbiedig bijna. 'Natuurlijk weet ik nog wie je bent. We hebben samen gespeeld in *Much Ado About Nothing*. Je was een stralende Beatrice.'

Nana Alice pakt Greased Lightning stevig vast en richt zich iets op. 'Nou, jouw Benedick mocht er ook zijn, als ik het me goed herinner.' Ze kijkt Albert stralend aan. 'Wat een toeval! Ze zwijgt even en zegt dan: 'Woon je hier alleen?'

Zijn gezicht betreft. 'Mijn vrouw, Jeanne, is drie maanden geleden overleden. Hartfalen. En mijn kinderen denken dat ik mijzelf niet kan redden. Zestig jaar in ons huis in Laurelhurst gewoond en dan nu hier.' Hij schudt zijn hoofd en zet zijn hoed weer op. 'Het valt niet mee om op mijn leeftijd nog weer opnieuw te beginnen.'

Nana Alice buigt zich voorover en pakt zijn hand vast, terwijl ze hem invoelend aankijkt. 'Albert, je bevindt je hier in het gezelschap van vrienden. Kom vanavond bij het eten bij mij aan tafel zitten. Dan stel ik je aan iedereen voor.'

Albert kijkt haar blij aan. 'Graag. Dank je wel, Alice. Wat aardig van je.' Hij laat haar hand los, tikt weer tegen zijn hoed en loopt kwiek richting de oostelijke vleugel.

Als hij buiten gehoorsafstand is, schudt Nana Alice haar hoofd. 'Albert Prentice. Stel je voor. En pas weduwnaar geworden, arme man.'

'Wat een knappe man,' merk ik op. 'De dames vallen in zwijm als ze hem zien.'

Nana knikt. 'Ja, en hij heeft nog steeds een mooie hardos.' Ze klemt haar lippen op elkaar. 'Er zal flink over hem gepraat worden hier.'

'En u dan?' plaag ik vriendelijk. 'Hij leek erg onder de indruk te zijn van uw Beatrice.'

'Tsss,' zegt ze luchtig. 'Dat was eeuwen geleden. De meisjes mochten hem allemaal graag, toen ook al. Ze vonden hem op Paul Newman lijken.'

'Nog steeds,' zeg ik, terwijl ik haar van opzij aankijk.

Nana Alice houdt haar hoofd schuin en zegt met een ongewoon koket lachje: 'Ik denk dat je gelijk hebt. Nog steeds inderdaad.'